

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε, Ἱερώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς, Ἐξοχώτατε κύριε Περιφερειάρχᾳ Στερεᾶς Ἑλλάδος,

Ἀγαπητοὶ παρόντες,

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν εὐγενικὴν πρόσκλησιν εἰς τὰς ἐκδηλώσεις διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν Περιβάλλοντος. Εἰδικώτερον δέ, ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν οἰκολογικῶς ταλαιπωρημένην περιοχὴν τοῦ Ἀσωποῦ Ποταμοῦ μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναδείξωμεν τὴν τοπικότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια συνδυαστικῶς τροφοδοτοῦν μίαν πρωτοφανῆ κρίσιν πού πλήττει σύμπασαν τὴν κτίσιν.

Ἐδῶ καί περισσότερον ἀπὸ 25 ἔτη, ἡ ἐπιδείνωσις τῆς οἰκολογικῆς κρίσεως καί αἱ συνακόλουθοι κοινωνικαὶ καί οικονομικαὶ ἀνισότητες ἔχουν προκαλέσει ἰδιαίτερον ἀνησυχίαν καί ἐγρήγορσιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Εἰς τὸ πλαίσιον τῶν διεθνῶν ἐν πλῶ Συμποσίων διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος, τὰ ὅποια διωργάνωσε τὸ Πατριαρχεῖον μας ἀπὸ τοῦ 1995 εἰς διαφόρους οἰκολογικῶς σημαντικούς τόπους τοῦ κόσμου, αἱ εἰκόνες καταστροφῆς πού ἀντικρύσαμεν εἰς πολλάς περιοχὰς τοῦ πλανήτου ἦσαν ἀποκαρδιωτικαὶ τόσο διὰ τοὺς ἐπισκέπτας, ὅσον, κυρίως, διὰ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν εἰς τὰς ταλαιπωρημένας αὐτάς περιοχὰς. Εἰς ὅλας δέ τὰς περιπτώσεις, ἡ οἰκολογικὴ καταστροφή συνωδεύετο ἀπὸ κοινωνικὸν καί οικονομικὸν μαρασμόν, ἀνεργίαν, ὑποβαθμισμένην ποιότητα τῆς ζωῆς.

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὁ φυσικὸς κόσμος εἶναι κτίσις τοῦ Θεοῦ καί κάθε ὕλη καί ζῶν ὄργανισμός ἐπάνω εἰς τὸν πλανήτην συναποτελοῦν τὸν γῆινον χῶρον ἐκδηλώσεως τῆς θεϊκῆς θελήσεώς Του. Ὅπως ἄλλωστε ἔχουν πρό αἰώνων διατυπώσει οἱ ἄγιοι Πατέρες, «πάντα τῆς ἀλλήλων χρείας δέονται καί ταῖς παρ' ἀλλήλων ἐπικουρίας συνίστανται» (Μέγας Ἀθανάσιος). Ἦδη ἀπὸ τὸν 4ον αἰῶνα διεπίστωναν, δηλαδή, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὅτι ὅλα τὰ μέρη τῆς κτίσεως, συμπεριλαμβανομένου καί τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀλληλένδετα καί ἀλληλοεξαρτώμενα. Αὐτὸς ἄλλωστε δέν εἶναι καί ὁ ὀρισμός τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἐπιστήμονες οἰκολόγοι προτάσσουν εἰς τὰς ἡμέρας μας ὡς ὑψίστην ἀρχὴν καί καλοῦν πάντας εἰς τὴν διατήρησίν της;

Ἡ περιβαλλοντικὴ κρίσις τοῦ Ἀσωποῦ ἀναδεικνύει τὰς πολλαπλὰς εὐθύνας ὄλων ἡμῶν διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Πολιτεία, ἐπιχειρηματία, ἡ ἀκαδημαϊκὴ κοινότης καί ἡ κοινωνία τῶν πολιτῶν, ἡ Ἐκκλησία, καί, βεβαίως, ὁ κάθε πολίτης προσωπικῶς, φέρομεν τὸ βᾶρος τῆς προστασίας τῶν φυσικῶν συστημάτων πού ὑποστηρίζουν κάθε μορφῆς ζωὴν εἰς τὴν γῆν.

Ἡ κρίσις τοῦ Ἀσωποῦ ἀναδεικνύει ὁμως καί τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης διὰ τὴν διαπίστωσιν ἀλλὰ καί τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κρίσιμων προβλημάτων ρυπάνσεως τοῦ περιβάλλοντος, ἀπωλείας τῆς βιοποικιλότητος καί βεβαίως τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς. Συνελόντι εἰπεῖν, ὁ Ἀσωπὸς ἀποτελεῖ μικρόκοσμον τῆς παγκοσμίου οἰκολογικῆς κρίσεως, συνώνυμον τῶν τοξικῶν ἀποβλήτων καί τῆς θανατηφόρου μολύνσεως.

Ὅπως γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς δημοσιευθείσας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, ὁ Ἀσωπὸς ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον γνωστάς περιπτώσεις ρυπάνσεως ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον ἐπικίνδυνον διὰ τὴν υἰεῖαν τῶν ἀνθρώπων καί τοῦ περιβάλλοντος ἐξασθενές χρώμιον, καθὼς καί ἀπὸ ἄλλα βαρῆα μέταλλα. Τὴν στενὴν σχέσιν τῆς υἰεῖας τοῦ περιβάλλοντος μὲ τὴν υἰεῖαν τῶν ἀνθρώπων καί τὰς εὐθύνας τῆς πολιτείας ἀναγνωρίζει καί τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, εἰδικώτερον μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῶν Δικαιωμάτων διὰ τὸν Ἀσωπὸν.

Εἰς μέγαν βαθμόν, τὰ προβλήματα ἐντόνου ρυπάνσεως τοῦ ποταμίου οἰκοσυστήματος καί τῆς λεκάνης ἀπορροῆς τοῦ Ἀσωποῦ ἀποτελοῦν ἀποτέλεσμα τῆς ἐλλείψεως ὠργανωμένων περιβαλλοντικῶν ὑποδομῶν διὰ τὴν καλυτέραν ὀργάνωσιν τῆς βιομηχανικῆς δραστηριότητος, τῆς ἀπουσίας ὠργανωμένων ἐλέγχων τηρήσεως τῆς νομιμότητος, ἀλλὰ καί αὐστηρῶν ὀρίων ἐκπομπῆς ρυπαντῶν, ὅπως τὸ ἐξασθενές χρώμιον, εἰς τὰ εὐπαθῆ φυσικὰ οἰκοσυστήματα.

Ἡ ἐπιστήμη ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ βάσιν διὰ τὰς λύσεις εἰς τὴν πρόληψιν οἰκολογικῶν καταστροφῶν καὶ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν μέρους τῶν ζημιῶν εἰς οἰκοσυστήματα, πηγᾶς ὕδατος καὶ ἐδάφη. Ὅμως, τελικῶς οὐδέν τεχνικόν ἐπίτευγμα δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν περιβαλλοντικὴν κρίσιν εἰς τὴν ρίζαν τῆς. Καὶ ἡ ρίζα τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὴν ὑπέρβασιν τῶν ὁρίων ἀρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἀνθρώπων μέ τὸ φυσικόν περιβάλλον καὶ εἰς τὴν μὴ ἰκανότητα τῶν φυσικῶν οἰκοσυστημάτων καὶ τῶν φυσικῶν πόρων νὰ ὑποστηρίξουν τὸν σημερινόν τρόπον ζωῆς. Εἰδικῶς, ὁ «ἰδικός μας» οἰκονομικῶς ἀνεπτυγμένος κόσμος ἤδη ἀφήνει εἰς τὴν γῆν ἕνα βαρὺ οἰκολογικόν ἀποτύπωμα, καθὼς ἡ παραγωγή καὶ ὑπερκατανάλωσις ἀγαθῶν, αἱ ρυπογόνοι μορφαὶ μετακινήσεων, ἡ ἀπόρριψις εἰς τὸ φυσικόν περιβάλλον τῶν λυμάτων καὶ λοιπῶν ἀποβλήτων, αἱ ἀμειώτοι ἐκπομπαὶ ἀερίων τοῦ θερμοκηπίου, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν τὴν ὑπερθέρμανσιν τοῦ πλανήτου καὶ τὴν κλιματικὴν ἀλλαγὴν, καθὼς καὶ τὰ μεγάλα βιομηχανικά καὶ πυρηνικά ἀτυχήματα, προκαλοῦν ἐπιπτώσεις αἱ ὁποῖαι δυσκόλως θεραπεύονται.

Εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων νὰ προστατεύωμεν τὴν φύσιν. Εἰδικώτερον δέ αἱ τοπικαὶ κοινωνίαι, οἱ ἀγρόται, οἱ κτηνοτρόφοι, οἱ ἐπιχειρηματίαι, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἱερεῖς, ἐνήλικες καὶ παιδιὰ, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ὡς φύλακες τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ εὐθύνη μας διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος ἀποτελεῖ πρωτίστως ἠθικὴν εὐθύνην πρὸς τὸν Θεόν καὶ βεβαίως πρὸς τὸ σύνολον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Καθαρὸς Ἀσωπὸς σημαίνει καθαρὸς κόσμος· τὸ καθαρὸν περιβάλλον ἀντικατοπτρίζει μίαν καθαρὰν κοινωνίαν καὶ ἡ καθαρὰ οἰκονομικὴ δραστηριότης ἀπορρέει ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

Ἀπὸ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας συγχαίρομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν ὅλους ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐνταῦθα οἰκολογικῶν πραγμάτων καὶ εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν τιμητικὴν πρόσκλησιν τόσον τὸν Μακαριώτατον ἀδελφόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰερώνυμον, γόνον εὐκλεῆ τῆς Βοιωτίας, ὅσον καὶ τὸν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Γεώργιον, ποιμενάρχην τῆς θεοσώστου ταύτης Ἐπαρχίας, καὶ τὸν ἀγαπητὸν καὶ δραστήριον Περιφερειάρχην Στερεᾶς Ἑλλάδος Ἐξοχώτατον κ. Κωνσταντῖνον Μπακογιάννην.

Ὁ Θεὸς νὰ προστατεύῃ τὴν Βοιωτίαν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα.